

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **IXORA, s. r. o.**, se sídlem Nám. Dr. E. Beneše 108, Jirkov, zastoupena JUDr. Jiřím Škodou, advokátem se sídlem Příční 29, Chomutov, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 5. 2009, č. j. 15 Ca 243/2008 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně – společnost IXORA, s. r. o., domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 5. 2009, č. j. 15 Ca 243/2008 - 28, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 28. 5. 2009, č. j. 15 Ca 243/2008 - 28, zamítl jako nedůvodnou žalobu společnosti IXORA, s. r. o. (dále též „žalobkyně“), kterou se domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 28. 7. 2008, č. j. 7494/08-1500-506118, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Chomutově (dále jen „správce daně“) ze dne 4. 2. 2008, č. j. 21223/08/182913/6713 (dále také „platební výměr“), na daňové penále ve výši 34 732 Kč, a to z titulu pozdní úhrady daňové povinnosti na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005. Krajský soud vyšel z nesporných zjištění, že žalobkyně

podala daňové přiznání na daň z příjmů právnických osob za rok 2005 (dále také „daň“) na nižší částku, než byla povinna hradit a že na základě provedené daňové kontroly byla žalobkyni dodatečným platebním výměrem ze dne 14. 12. 2007, č. j. 167182/07/182913/6713, dodatečně vyměřena daňová povinnost na téže dani ve výši 62 920 Kč s náhradní lhůtou splatnosti dne 28. 1. 2008. Žalobkyně tedy svou zákonnou daňovou povinnost za rok 2005 neuhradila řádně a včas, a proto se ohledně částky (dodatečně stanovené daně) 62 920 Kč dostala do prodlení. Krajský soud při rozhodování o zákonnosti vyměřeného daňového penále vyšel z úvahy, že pokud daňový nedoplatek představuje rozdíl mezi původně vyměřenou daňovou povinností podle řádného daňového přiznání a daní stanovenou na základě provedené daňové kontroly, potom správce daně použil opodstatněně sazbu 0,2% z tohoto nedoplatku. Správce daně postupoval bezchybně i pokud na věc aplikoval ustanovení § 63 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Pokud pak žalobkyně podala dne 10. 12. 2007 dodatečné daňové přiznání na daň z příjmů právnických osob za rok 2004, kterým snižovala svou fiskální povinnost, a uvedla za den zjištění důvodů pro tento postup - den 7. 12. 2007, byla jí vyměřena nižší daňová povinnost za rok 2004 ke dni 31. 1. 2008. Až k tomuto datu tak žalobkyni vznikl na této dani (2004) přeplatek. Vycházejí z ustanovení § 41 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, nepřisvědčil krajský soud názoru žalobkyně, že jí vznikl přeplatek na dani za rok 2004 ke dni původní splatnosti této daně - tj. ke dni 30. 6. 2005. Z tohoto ustanovení nelze jakkoliv dovodit, že se v důsledku dodatečného daňového přiznání snižujícího částku poslední známé daňové povinnosti, stává již dříve uhrazený rozdíl na dani zpětně přeplatkem. Penále proto bylo žalobkyni vyměřeno v souladu se zákonem, neboť byla v prodlení s úhradou daně za rok 2005 (ve výši 62 920 Kč), a to od 1. 7. 2006 do 2. 4. 2007, kdy byl tento nedoplatek zcela uhrazen ve smyslu ustanovení § 59 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Oproti tomu přeplatek na dani za rok 2004 po podání dodatečného daňového přiznání žalobkyni vznikl až dne 31. 1. 2008, a proto nemohl mít jakýkoliv vliv na úhradu daňového nedoplatku za rok 2005. Jelikož krajský soud neshledal postup správních orgánů v rozporu s ustanovením § 1 a § 2 zákona o správě daní a poplatků, podanou žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou obsahově opřela o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka především namítla, že se krajský soud nevypořádal s otázkou splatnosti předmětné daně - tedy okamžiku vzniku přeplatku. Otázkou vzniku přeplatku/nedoplatku se nezabývají ani správním soudem poukazované judikáty Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Má za to, že daň je splatná ke dni, kdy končí lhůta pro podání řádného daňového přiznání. V této souvislosti poukazuje na skutečnost, že zákon o správě daní a poplatků sice rozlišuje mezi splatností daně (§ 40 odst. 1) a náhradní lhůtou splatnosti (§ 46 odst. 7), ale okamžik vzniku přeplatku doslovně nepopisuje. V této věci nemohla být v prodlení, když ke dni původní splatnosti daně (za rok 2004) zaplatila více než byla splatná daň (§ 64 odst. 1). Na tom nic nemění ani skutečnost, že k tomuto zjištění došlo až na základě dodatečného daňového přiznání nebo na něj navazujícího platebního výměru. Pokud by dodatečné vyměření daně (doplatek) nezměnilo zpětně výši daně, nedošlo by k prodlení a nebylo by možno vyžadovat ani penále z doměrku. Správce daně tedy nemůže požadovat penále z částky, o kterou daňový subjekt přeplatil o rok dříve splatnou daň. Nic na tom nemění ani skutečnost, kdy se o tom

správce daně nebo daňový subjekt dozvěděli. Žalovaný se mylně domnívá, že splatná je vždy jen daň v právě vyměřené nebo doměřené výši. V takovémto případě by potom daňový subjekt nemohl být nikdy v prodlení s dodatečně vyměřenou daní prostě z toho důvodu, že vždy uhradil vše, co mu bylo vyměřeno. V předmětné věci proto nemohl správce daně penalizovat doměřenou daň již z toho důvodu, že za rok 2004 zaplatila více než činila její daň. Třeba tedy respektovat princip symetrie a nezávislosti daně, kdy pro samotné stanovení daně není důležité, zda byla zjištěna správcem daně, zda se snižuje nebo zvyšuje, a v kterém okamžiku se tak děje. Svědčí o tom i závěr Koordinačního výboru daňových poradců s Ministerstvem financí číslo 821/27.06.01, kde je uveden text: „Ministerstvo financí souhlasí s vazbou vzniku přeplatku na lhůtu splatnosti daně nebo na den úhrady daně, pokud k ní došlo po dni její původní splatnosti“. Správní orgány rovněž porušily ustanovení § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Penále totiž není postihem za porušení nepeněžitě povinnosti, nýbrž sankcí za neuhrazení daně ve lhůtě splatnosti – tj. sankcí za to, že peníze chyběly ve státním rozpočtu. Projednávaná věc je pravým opakem. Lhůta splatnosti daně, ať již ve smyslu vzniku nedoplatku nebo vzniku přeplatku je proto shodná, a to ke dni povinnosti podání řádného přiznání k dani. Předmětné penále jí proto bylo stanoveno neoprávněně. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil nejen napadený rozsudek krajského soudu, ale také rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 28. 7. 2008, č. j. 7494/08-1500-506118, a jemu předcházející rozhodnutí správce daně.

Žalované finanční ředitelství se k podané kasační stížnosti vyjádřilo tak, že ji považuje za nedůvodnou. Poukázalo při tom zejména na svá dřívější vyjádření obsažená v soudním spise. Pokud jde o právní posouzení věci, zcela se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Přestože stěžovatelka v podané kasační stížnosti explicitně neuvedla konkrétní důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., z nichž dovozuje nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, došel Nejvyšší správní soud - s ohledem na obsah kasační stížnosti k závěru - že tento mimořádný opravný prostředek je podáván z důvodů podřaditelných pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatelka totiž namítá, že se krajský soud nikde blíže nedotkl otázky splatnosti předmětné daně, resp. okamžiku vzniku přeplatku (důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.) a jednak nesprávně došel k závěru, že byla v prodlení s úhradou daně za rok 2005 (§ 103 odst. 1 písm.a/ s. ř. s.), ač tomu tak nebylo, resp. nemohlo být, neboť v tomto období měla na dani přeplatek (uhradila do státního rozpočtu za předešlé období více než byla povinna).

Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Je tomu tak proto, že pokud by tato námitka byla důvodná, mohla by mít vliv i na právní posouzení věci samé.

Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře zabýval podmínkami, za nichž je třeba rozhodnutí krajského soudu považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 787/2006, v němž judikoval, že: „*Opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*“. V rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 689/2005, pak vyslovil právní názor, že: „*Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“. V rozsudku ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, který je dostupný na www.nssoud.cz, pak vyslovil právní názor: „*Nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*“.

Krajský soud se zabýval otázkou splatnosti daně nejen za zdaňovací období roku 2005, ale i za zdaňovací období roku 2004 a jeho právní názor nalezl svůj odraz i v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku. Krajský soud došel k závěru, že dodatečně stanovená daň za rok 2005 ve výši 62 920 Kč se stala splatnou ke dni 28. 1. 2008. Pokud jde o dodatečně vyměřenou daň z příjmů právnických osob za rok 2004 podle dodatečného daňového přiznání stěžovatelky, došel k závěru, že tato se stala splatnou až dne 31. 1. 2008. K těmto svým závěrům pak přestřel i argumentaci, z čeho tak dovozuje (str. 3, 4 rozsudku). Za tohoto stavu je proto námitka o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku neopodstatněná. Nejvyšší správní soud nadto poznamenává, že pokud chtěla stěžovatelka zásadně poukázat na nesprávný výklad zákona správními orgány v souvislosti s určením okamžiku splatnosti předmětné daně, měla tak učinit především v podané správní žalobě. Tak tomu ale nebylo. Krajským soudem přestřené odůvodnění jeho závěru je v kontextu podané správní žaloby více než dostatečné. Správní soud je vázán dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), a nepřisluší mu jakkoliv vyhledávat důvody a argumenty svědčící tvrzení toho kterého účastníka řízení. Jestliže stěžovatelka kuse formulovala své žalobní výtky, nelze krajskému soudu oprávněně vytýkat, nereagoval-li na nyní stěžovatelkou předestíranou argumentaci.

Důvodná není ani námitka o nesprávném výkladu ustanovení § 63 odst. 1, 2 a § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků krajským soudem, pokud stěžovatelka dovozuje, že nebyla v prodlení s úhradou daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005.

Podle ustanovení § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti.

Podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků se penále počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Daňový dlužník je povinen zaplatit za každý den prodlení penále ve výši 0,1 % z nedoplatku daně. Nedoplatky na poplatcích a příslušenství daně se nepenalizují. Penále stanovené podle tohoto ustanovení se uplatní nejdéle za 500 dnů prodlení; za každý další den prodlení se uplatní penále ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné v první den kalendářního čtvrtletí.

Podle § 63 odst. 3 věty čtvrté a šesté zákona o správě daní a poplatků platí, že bylo-li zkrácení daně zjištěno správcem daně, penále se vypočte podle odstavce 2 dvojnásobnou sazbou, tj. ve výši 0,2 %. Penále stanovené podle tohoto ustanovení se uplatní nejdéle za 500 dnů prodlení; za každý další den prodlení se uplatní penále ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné v první den kalendářního čtvrtletí.

Podle ustanovení § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je penále splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Proti platebnímu výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. O tomto předpisu se daňový dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, zejména při daňové exekuci; o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Penále uvedené v platebním výměru je splatné v náhradní lhůtě patnácti dnů ode dne doručení platebního výměru, pokud nebylo již uhrazeno.

Podle ustanovení § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně daňovým přeplatkem.

Jak již uvedl krajský soud ve svém rozsudku, není v tomto řízení sporné, že stěžovatelce byla dodatečně doměřena daň z příjmů právnických osob za rok 2005, která se stala splatnou ke dni 28. 1. 2008, ani to, že ke dni 31. 1. 2008 jí byla na základě dodatečného daňového přiznání snížena její povinnost na dani z příjmů právnických osob za rok 2004.

Pro posouzení sporné otázky, zda bylo stěžovatelce sděleno a předepsáno daňové penále v souladu se zákonem, je rozhodující to, zda se ocitla v prodlení s platbou daně (za rok 2005) a zda na osobním daňovém účtu stěžovatelky existoval po dobu penalizace (prodlení) přeplatek na dani, či nikoliv.

Krajský soud při svém rozhodování došel k závěru, že přeplatek na dani z titulu dodatečného daňového přiznání za rok 2004, stěžovatelce vznikl ke dni dodatečného vyměření této daně – tj. ke dni 31. 1. 2008.

Tomuto závěru krajského soudu nelze ničeho vytknout.

Z ustanovení § 41 odst. 1 cit. zákona jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka byla oprávněna předložit správci daně dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2004 (dále jen “dodatečné přiznání”) do 31. 1. 2008. Pokud totiž stěžovatelka v podaném dodatečném přiznání uvedla jako termín zjištění důvodu k podání tohoto přiznání datum 7. 12. 2007, připadl poslední den lhůty k jejímu podání právě na den

31. 1. 2008. Podle ustanovení § 41 odst. 1 věty třetí zákona o správě daní a poplatků byla daň k tomuto termínu i splatná. Jelikož k tomuto termínu došlo k vyměření daně za rok 2004 (§ 46 odst. 5 cit. zákona) je tento termín současně okamžikem, kdy na osobním daňovém účtu stěžovatelky vznikl přeplatek. Argumentace stěžovatelky, že ke vzniku přeplatku došlo ke dni původní splatnosti daně proto nemá žádnou oporu v právním předpisu. Právě naopak, po celou dobu ode dne původní splatnosti daně za rok 2004 (tj. od 30. 6. 2005 až do 31. 1. 2008) byla stěžovatelce správcem daně platně, účinně a pravomocně stanovena daň za rok 2004 (poslední známá daňová povinnost). Teprve až dne 31. 1. 2008 došlo, a to na základě dodatečného daňového přiznání, ke změně této poslední známé daňové povinnosti a tím i ke vzniku přeplatku. Okolnost, že stěžovatelka uhradila ke dni splatnosti daně z příjmů právnických osob za rok 2004 (k 30. 6. 2005) na dani větší částku než by jinak byla povinna (zákonná daňová povinnost), není v této věci rozhodná (srov. např. § 55a zákona o správě daní a poplatků). Nadto se tak stalo zcela podle dispozice stěžovatelky, kterou bylo řádné daňové přiznání. Jinými slovy vyjádřeno, v tomto období nelze hovořit o existenci přeplatku na dani, i když stěžovatelka uhradila do státního rozpočtu více než musela. Je tomu tak proto, že zde existovalo platné, účinné a pravomocné rozhodnutí o stanovené dani za rok 2004 (splatná daň) ve výši, jak ji sama vyčíslila stěžovatelka v řádném daňovém přiznání. Pokud v důsledku dodatečného přiznání vznikl přeplatek na dani ke dni 31. 1. 2008, a nikoliv ke dni 30. 6. 2005, nelze ze strany stěžovatelky dovozovat, že by krajský soud nesprávně vyložil ustanovení § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Na tomto závěru nic nemění ani stěžovatelkou poukazovaný text závěru Koordinačního výboru daňových poradců s Ministerstvem financí. Je tomu tak proto, že krajský soud je vázán zákonem a nikoliv „souhlasným prohlášením“ pracovníka Ministerstva financí. Toto obdobně platí i pro správní orgány (srov. § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků).

Nemůže obstát ani námitka stěžovatelky o nesprávném výkladu ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků krajským soudem.

Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že stěžovatelce dodatečně stanovená daň z příjmů právnických osob za rok 2005 se stala splatnou v náhradní lhůtě ke dni 28. 1. 2008 a že stěžovatelka svou zákonnou daňovou povinnost za rok 2005 zcela neuhradila (v částce dodatečně stanovené daně 62 920 Kč), resp. ji neuhradila včas – tj. ke dni její původní splatnosti – k 30. 6. 2006, čímž se ocitla v prodlení. Tomuto závěru krajského soudu nelze ničeho vytknout. Z ustanovení § 63 odst. 1, odst. 2 a odst. 4 věty první zákona o správě daní a poplatků vyplývá, že penále je splatné ke dni, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění, tj. ocitne-li se daňový subjekt v prodlení s platbou daně, a že se penále počítá za každý den prodlení (ode dne původní splatnosti). V předmětné věci byla stěžovatelce dodatečně stanovena daň z příjmů právnických osob za rok 2005 dodatečným platebním výměrem správce daně ze dne 14. 12. 2007, č. j. 167182/07/182913/6713, v částce 62 920 Kč, která se stala splatnou dne 28. 1. 2008. Jestliže nelze přisvědčit stěžovatelce v tom, že tato částka daně byla uhrazena přeplatkem na téže dani za rok 2004, je mimo jakoukoliv pochybnost, že daňová povinnost stěžovatelky pro rok 2005 ve výši 62 920 Kč nebyla uhrazena včas, tj. ke dni 30. 6. 2006. Stěžovatelka se proto ocitla v prodlení. Pokud jí správce daně z tohoto důvodu sdělil a předsal k úhradě penále za opožděnou úhradu daně (62 920 Kč), postupoval zcela v souladu se zákonem o správě daní a poplatků. Co se týče posouzení oprávněnosti uplatněné sazby penále a období (délky) penalizace, tak tato otázka musela zůstat stranou pozornosti Nejvyššího správního soudu,

neboť v tomto směru správní žaloba stěžovatelky ani její kasační stížnost neobsahovala žádné výtky.

Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. zakotvuje zásadu, podle níž kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Ve světle uvedené zásady Nejvyšší správní soud došel k závěru, že je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná námitka stěžovatelky o protiústavním a nezákonném postupu žalovaného finančního ředitelství (namítaný rozpor s ustanovením § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků). Je tomu tak proto, že se jedná o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost opodstatněnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2009

Hubáček

JUDr. Jaroslav
předseda senátu